

pozůstalosti, nedotýká se však již podle své podstaty ani práva, ani právního zájmu podniků, jichž společníkem byl zůstavitel. V tom směru nebyli rekurenti vůbec účastníky pozůstalostního řízení (§ 6 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n.) a neměli z toho důvodu právo k rekursu při řešení zásadní otázky, má-li býti zřízen soupis, a má-li se proto postupovati podle § 106 nesp. pat. (§ 37 zák. č. 100/1931). Vyslovil-li pozůstalecstní soud, že se má postupovati podle § 106 nesp. pat., nemohly firmy, v nichž byl zůstavitel zúčastněn jako společník, napadati dotčený výrok pozůstalostního soudu. V té příčině je proto dovolací rekurs odůvodněn. Poněvadž se však druhá stolice nezabývala věcně dalším obsahem rekursu, nezbylo než usnésti se, jak se stalo (§§ 43, odst. 3, 46, odst. 3, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.).

Čís. 16237.

V návrhu na povolení zajišťovací exekuce, podaném u procesního soudu na základě potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu, proti němuž bylo podáno odvolání, netřeba tvrditi předpoklady § 371 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. června 1937, R II 225/37.)

Vymáhající věřitelka M. živnostenská záložna, zaps. společenstvo s r. o. v B., navrhla u krajského soudu civilního v B., aby jí byla proti povinnému Vilému U. podle rozsudku krajského soudu civilního v B. ze dne 30. října 1935 Ck II 701/30 povolena k zajištění její pohledávky 5.640 Kč 85 h s 5% úroky od 1. ledna 1930 a útratami 3.053 Kč 55 h, pak pohledávky 3.623 Kč 48 h s 5% úroky od 1. ledna 1930 a útratami 1.017 Kč 85 h, jakož i útrat návrhu, exekuce knihovním záznamem nadzástavního práva na pohledávku povinného, váznoucí na pohledávkách Bedřicha F. 75.000 Kč a 46.579 Kč 20 h s přísl. ve vložce č. 241 kat. území B.-město ve vložce hlavní a ve vložkách č. 673 (C 55), č. 678 (C 7) a č. 679 (C 72, C 51) jako vedlejších. Prvý soud uznal podle návrhu. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, aby znova rozhodl o rekursu povinného.

Důvody :

Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a návrh na povolení zajišťovací exekuce zamítl proto, že exekuční návrh nemá náležitostí předepsaných v § 54 č. 3 ex. ř., zejména, že neobsahuje údaj, že rozsudek krajského soudu civilního v B. byl potvrzen rozsudkem odvolacího soudu, a že proto jde o exekuci zajišťovací podle § 371 č. 1 ex. ř. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Exekuční návrh byl podán u procesního soudu výslovně v právní věci Ck II 701/30 a obsahuje návrh na povolení exekuce zajišťovací. Podle § 370 ex. ř. jest podmín-

kou pro exekuci zajišťovací, aby bylo osvědčeno ohrožení vymáhajícího věřitele. Výjimku z toho stanoví mimo jiné případy § 371 č. 1 ex. ř., podle něhož jest na návrh povolití exekuci zajišťovací i bez takového osvědčení podle rozsudku potvrzeného v druhé stolici, bylo-li podáno dovolání z rozsudku odvolacího soudu. Když tedy vymáhající věřitelka podala návrh na povolení exekuce zajišťovací, aniž osvědčila ohrožení své pohledávky, musel první soud zkoumati, zdali jest takového osvědčení potřebí, a tu musel z procesních spisů zjistiti, že ho není třeba, poněvadž jeho rozsudek, podle něhož se povolení exekuce zajišťovací navrhuje, byl potvrzen odvolacím soudem, a žalovaný podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolání. Ježto všechny právě dotčené skutečnosti vyplývaly z procesních spisů a byly tedy soudu rozhodujícímu o exekučním návrhu známy, nebylo nutno, aby je vymáhající věřitelka v exekučním návrhu ještě zvlášť uváděla. Poukaz rekursního soudu, že zajišťovací exekuce neměla býti povolena v příčině útrat odvolacího řízení, je v rozporu se spisy, neboť byla povolena v příčině polovičních útrat 3.053 Kč 55 h a celých útrat 1.017 Kč 85 h, které oboje byly vymáhající straně již rozsudkem soudu první stolice proti povinnému Vilému U. přisouzeny a dovolacím soudem potvrzeny, a útrat odvolacího řízení se ani exekuční návrh, ani usnesení prvního soudu netýká. Jsou tedy důvody, pro které rekursní soud usnesení prvního soudu změnil a návrh exekuční zamítl, liché. Poněvadž se však rekursní soud nezabýval dalšími důvody rekursními, bylo uznati, jak se stalo.

Čís. 16238.

Předpokladem zákonné ochrany krycího jména (pseudonymu) ve smyslu § 43 obč. zák. jest jednak, aby někdo při nějaké zvláštní činnosti na př. literární nebo umělecké užíval onoho jména k označení své osoby na místě svého vlastního občanského jména, jednak aby nositel krycího jména byl dotčen ať po stránce hmotné, ať nehmotné, ve svých zájmech užíváním téhož krycího jména jinou osobou ve stejném oboru činnosti.

Tanečnice, která užívá při své umělecké činnosti svého vlastního rodového jména doplněného krycím jménem, není ve svých zájmech dotčena tím, že jiná osoba užívá pouze jejího krycího jména k označení radiových lamp.

(Rozh. ze dne 30. června 1937, Rv I 554/37.)

Žalobkyně, rytmická hluchoněmá tanečnice, vystupující pod krycím jménem *Mobi U. . . . ová* (jméno »Mobi« jí bylo dáno v den narození na paměť dne jejího narození, totiž prvního mobilisačního dne roku 1914), domáhá se na žalovaných firmách, aby bylo uznáno právem, že jsou žalované povinny zdržeti se užívání jména »Mobi« pro své zboží (radiolampy) jak na zboží, tak i na obalech, tiskopisech, účtech, v reklamách, inserátech a časopisech a že jsou povinny zaplatiti žalobkyni 50.000 Kč s přísl. Žaloba byla zamítnuta soudy v všech třech stolicích, nejvyšším soudem z těchto